

ΔΕΝ ΞΑΝΑΣΠΕΡΝΕΙΣ ΑΝ ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ (της Βάσως Κανελλοπούλου)

Η Γαλλία, εκφράζοντας την ευρωπαϊκή νομοθεσία(1), λέει στους αγρότες της: Δεν είναι ελεύθερος ο ιδιο-παραγόμενος σπόρος από εμπορικές ποικιλίες. Θα πρέπει να αγοράζετε σπόρο κάθε χρόνο. Επιπλέον, αν κρατήσετε σπόρο από τη σοδειά σας από μια εμπορική ποικιλία

και τον ξαναφυτέψετε, τότε θα πληρώνετε οπωσδήποτε φόρο στη εταιρία που έχει τα πνευματικά δικαιώματα του εμπορικού σπόρου. Η δικαιολογία είναι ότι με αυτόν τον τρόπο «χρηματοδοτείται η έρευνα για τη βελτίωση των σπόρων».

Σημειώνουμε ότι αυτή η έρευνα για τη φυτική βελτίωση βρίσκεται πλέον, σχεδόν αποκλειστικά, στα χέρια των μεγάλων αγρο-χημικών εταιριών οι οποίες χρησιμοποιούν άλλα κριτήρια βελτίωσης από τους αγρότες όπως π.χ. ομοιομορφία και διάρκεια ζωής στο ράφι και όχι τα «παλαιά» κριτήρια των αγροτών όπως άρωμα, γεύση, θρεπτικότητα κλπ.

Επομένως

Αν πουλήσει παραδοσιακό σπόρο ένας αγρότης, ο σπόρος αυτός μπορεί να επανα-χρησιμοποιηθεί για πολλές δεκαετίες, ενώ,

Αν πουλήσει εμπορικό σπόρο μια εταιρία, ο σπόρος αυτός δεν είναι ελεύθερος για ιδιο-παραγωγή, ως σπόρος. Έτσι πολλαπλασιάζεται το μέγεθος της αγοράς για την εταιρία και γίνεται τεράστιο.

Συμπεραίνουμε ότι το πανάρχαιο δικαίωμα του αγρότη για να παράγει το σπόρο στην περίπτωση των εμπορικών σπόρων έχει καταργηθεί. Φερόμαστε στο σπόρο σαν να πρόκειται για «δημιουργία» της εταιρίας όπως πχ ένα μυθιστόρημα ή μια μουσική.

Ο νομοθέτης ξεχνά ότι η κάθε εταιρία βασίζεται σε παραδοσιακούς σπόρους για να φτιάξει τον εμπορικό χωρίς όμως να πληρώνει την κοινωνία για την χρήση αυτού του δημόσιου αγαθού που το παίρνει δωρεάν από τράπεζες σπόρων και πανεπιστήμια.

Μόνον οι παραδοσιακοί σπόροι είναι ελεύθεροι για ιδιο-παραγωγή. Η νομοθεσία όμως τους σπρώχνει να γίνουν εξαίρεση της αγοράς, ώστε να παραμείνει πολύς χώρος για τους εμπορικούς.

Εμείς οι πολίτες μπορούμε να φέρουμε την Αναγέννηση στο χώρο των παραδοσιακών σπόρων, αν μάθουμε να τους κρατάμε, να τους αξιολογούμε και να διαδίδουμε τις πληροφορίες, να τους εξελίσσουμε στο χωράφι για να προσαρμόζονται στα νέα κλιματικά δεδομένα και με επιμονή και διαδοχικές προσεγγίσεις να δημιουργήσουμε μια «ταυτότητα» για κάθε σπόρο. Η καλλιέργεια παραδοσιακών σπόρων εκτός από γοητευτική, είναι μια πολιτική πράξη προς την κατεύθυνση της διατροφικής ανεξαρτησίας.

(1) Ο νόμος αυτός ισχύει πολλά χρόνια στην Ευρώπη, αλλά αρχικά δεν εφαρμοζόταν ειδικά στον τομέα των σιτηρών. Όλοι έκαναν τα στραβά μάτια. Τα τελευταία χρόνια όμως η επιβολή του πήρε σημαντικές διαστάσεις μέσα από πολλές κανονιστικές ρυθμίσεις.

Βάσω Κανελλοπούλου

Πηγή: Εναλλακτική κοινότητα “Πελίτι”, peliti.gr

Φωτογραφία: [wikimedia commons](https://commons.wikimedia.org/), author Howcheng